

Han skal foranstalte Bekendtgørelser, forlange Synsforretning, betale baade paa den ene og den anden Kant for at faa Lov til at sikre sin Kyst, og for at gøre det endnu mere broget for ham bestemmes det udtrykkelig i Loven, at vil han have sin Kyst sikret mod at blive ødelagt af fremmede, der borttage Materialer, skal det ogsaa forbydes ham selv at tage mindste Smule ud for Kysten og paa selve Kyststrækningen, han maa ikke tage saa meget som en Sten til at sætte ind i sin Bygning. Jeg finder ikke, det er berettiget, at det skal forbydes en Ejer, fordi han ikke vil have sin Kyst undergraven og sin Ejendom ødelagt, at tage mindste Smule til sit eget Brug, naar det kan ske uden Skade for Kysten. Som den sidste ærede Taler udtalte, skal det ogsaa gælde for disse Strækninger paa Jyllands Vestkyst og ved Limfjorden, hvor Havet har bortskyllet Masser af Tønder Land, som Lodsejerne mange Steder endnu maa sidde og svare Skat og Afgift af. Hvis de ville forbeholde sig selv nogen Ret til at tage Sten og Grus paa deres Kyststrækning, skulle de samtidig give alle andre Ret til efter deres eget Forgodtbefindende at tage alt muligt, uden at der kan lægges dem nogen Hindring i Vejen. Er det ikke den vedkommende Lodsejers lovlige Ejendom, fordi Havet har skyllet ind og taget af Landet, har han ikke sin Kapital staaende i den Ejendom? Ja, mange Gange maa han endogsaa svare Skat og Afgift af det bortskyllede, idet Hartkornet ikke altid er taget bort fra disse Landstrækninger. Vil han have sin Kyst sikret mod Havet, skal han først have Synsmændene, hvilket er en Bekostning, og han skal derpaa have en ny Bekostning paa mange Kroner, for at Synsmændene kunne komme og se, om han har gjort det paa den rigtige Maade. Jeg synes, man kunde overlade det til de private Lodsejere; naar de sige, at de ville gøre noget for at sikre Kysten, skal der ikke lægges dem alle mulige Hindringer i Vejen derfor. Jeg kan, som sagt, ikke se, at dette Lovforslag gaar ud paa andet, end at lægge alle mulige Hindringer i Vejen for, at Kysten bliver sikret, medens det begunstiger dem, der have det til Levevej at optage Sten, Grus, Sand og forskellige andre Ting paa Kysterne. Jeg kan derfor ligesom den ærede sidste Taler ikke stemme for Forslaget i dets nuværende Form. Den højtærede Minister sagde, at Hovedformaalet med Forslaget var at sikre vore Kyster, men jeg kan med min bedste Villie ikke se, at der i Forslaget findes en eneste Bestemmelse ud over det allerede bestaaende,

der gør noget i Retning af at sikre Kysten. Det lægger tværtimod alle mulige Hindringer i Vejen for de private Lodsejere i at benytte den Ret, de have over deres Ejendom og i at faa nedlagt Forbud mod, at andre skulle have Ret til at ødelægge deres Kyststrækning, saa at Havet kan bryde endnu stærkere ind paa deres Ejendom. Til disse korte Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg i mangt og meget kan henholde mig til den ærede sidste Talers Bemærkninger.

C. Rasmussen: I Modsætning til de sidste 2 ærede Talere nærer jeg ikke nogen Tvivl om, at de Bestemmelser, der ere optagne i det foreliggende Forslag angaaende Sikringen af vore Kyster, ere betydelig bedre end de Bestemmelser, som ere gældende for Tiden, og at disse Bestemmelser, naar de træde i Kraft, ganske sikkert ogsaa ville komme til at gøre betydelig Gavn. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa nærmere at paavise dette, men blot tillade mig at omtale et lille Forhold, som har nogen Betydning for Fiskeribefolkningen i Almindelighed, nemlig dens Ret til at oppille Smaasten i Strandkanten, som de benytte til deres Fiskeredskaber. Forholdet er for Tiden dette, at naar der er blevet nedlagt Forbud mod paa en bestemt Kyststrækning at borttage Sten, Ler og Sand o. s. v., forbydes det ogsaa Fiskerne at gaa i Strandkanten og pille disse Smaasten op, og dette vanskeliggør Fiskernes Erhverv i meget høj Grad. Det er saa generende for dem, at hvis der ikke tages Bestemmelser i modsat Retning, vil det meget let føre til, at de ikke kunne skaffe sig disse Smaasten. Det er allerede galt nu, og det er muligt, at det bliver værre, naar Loven, som den her foreligger, bliver gennemført. Jeg skal blot nævne, at Fiskerne fra Humlebæk, en Mil Syd for Helsingør, maa tage helt op til Hornbæk, to Mil Nord for Helsingør, for at tage disse Smaasten, fordi der er nedlagt Forbud mod at tage Sten paa hele Kysten, indtil man kommer ind paa Statens Ejendom. I den foreliggende Lov er der ikke gjort noget for at gøre det lettere for Fiskerne at skaffe sig disse Sten, tværtimod maa man være bange for, at jo flere Forbud der nedlægges, desto vanskeligere vil det blive for dem. Jeg vil derfor gerne tillade mig at lægge et godt Ord ind for at faa optaget i Loven en Bestemmelse om, at Fiskerne skulle have Lov til at plukke disse Smaasten. Det kan naturligvis være noget underligt, at give en Lov, der forbyder selve Ejeren af Strandbredden at